

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR.xxx/2010 - 07.04.2011**

DECIZIA CIVILĂ NR.xxxx

**ȘEDIȚA PUBLICĂ DIN 13.09.2011
PREȘEDINTE.
JUDECĂTOR:
JUDECĂTOR:
GREFIER.**

S-a luat în examinare recursul formulat de reclamanta S.C. xxx prin administrator judiciar xxx SPRL, împotriva sentinței civile nr.xxx/2010, pronunțată în dosarul nr. xxx/2010, al Tribunalului Arad, în contradictoriu cu pârâta - Intimată DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE ARAD, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă în reprezentarea pârâtei - intimate consilier juridic xxx, lipsă fiind reclamanta -recurentă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar prin registratura instanței la data de 12.09.2011 o cerere de amare a cauzei din partea reclamantei - recurente. De asemenea, tot prin registratura instanței, prin fax, s-a depus întâmpinare din partea pârâtei -intimate.

Reprezentanta pârâtei - intimate depune la dosar delegație de reprezentare și întâmpinare.

instanța, respinge cererea de amânarea a cauzei formulată de reclamanta - recurentă, având în vedere că procedura de citare a fost îndeplinită cu mai mult de 2 luni de zile înainte de termenul de judecată.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de administrat sau excepții de invocat, instanța constată încheiata cercetarea judecătorească și acordă cuvântul

C U R T E A

Aspra recursului de fata constată:

Prin sentința civilă nr.xxxx/2010 pronunțata în dosarul nr. xxx/2010 Tribunalul Arad a respins ca *nefondată* acțiunea reclamantei S.C. xxx S.R.L. prin administrator judiciar xxx S.P.R.L. formulată împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad având ca obiect cererile de anulare a Deciziei nr.xxx/2009 comunicată la xxx2009, prin care a fost respinsa contestația împotriva Deciziei

impunere nr. xx/20.05.2009 și a Raportului de inspecție fiscală nr.xxx/2009 și exonerarea de la plata sumei de xxx lei.

În motivare s-a reținut că în perioada 19.02.2009 -19.05.2009 s-a efectuat o inspecție fiscală având ca obiect verificarea respectării de către reclamantă a obligațiilor către bugetul consolidat al statului. În urma inspecției s-a întocmit raportul de inspecție fiscală, f.79-113 prin care s-a constatat că reclamanta datorează bugetului de stat suma de xxx lei din care suma de xxx lei impozit pe profit suplimentar, xxx lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit suplimentar, xxx lei taxa pe valoarea adăugată și xxx lei majorări de întârziere la taxa pe valoare adăugată.

Cu privire la impozitul pe profit suplimentar organele fiscale au constatat că pentru suma înscrisă în contul' de cheltuieli privind sconturile acordate reclamanta nu a prezentat documente justificative pentru diferențele cantitative și calitative iar pentru cheltuielile înregistrate aferente perioadei 2006-2008 reprezentând contravaloarea unor servicii de consultanță pentru afaceri, management și marketing efectuate de diverși prestatori reclamanta nu avea încheiate contracte și nu a prezentat situații de lucrări, procese verbale de recepție, rapoarte de lucru sau orice alte materiale, astfel că aceste cheltuieli s-au considerat ca nedeductibile.

De asemenea s-au mai constatat că, cheltuieli nedeductibile în ce privesc cheltuieli înregistrate în cursul anului 2008 în legătură cu contravaloarea unor investiții la obiectivul xxx însă din cauza unor divergențe cu S.C. xxx S.R.L. reclamanta nu a efectuat nici un fei de activitate economică, astfel că nu se pune problema cheltuielilor și s-au mai înregistrat cheltuieli nedeductibile reprezentând bilete de avion și *cazare* pentru persoane care nu aveau calitatea de salariați sau administratori ai societății.

În ce privește taxa pe valoarea adăugată organele fiscale au constatat că reclamanta a dedus TVA aferentă unor cheltuieli la obiectul Hala Micălaca Est investiții care nu au fost efectuate, s-a dedus TVA pentru servicii de cazare pentru persoane care nu au calitatea de salariați, s-a dedus TVA pentru servicii de consultanță de afaceri, management și marketing pentru nu avea contracte sau alte documente.

În baza raportului de inspecție fiscală decizia de impunere nr.xxx/20.05.009 iar împotriva acesteia, a deciziei nr.xxx/2009 și a raportului de inspecție fiscală reclamanta a formulat contestație care a fost respinsă de pârâtă prin decizia nr.xxx/2009, f.3.

Analizând raportul de inspecție fiscală precum și deciziile xzxx/2009, xxx/2009, decizia nr.xxx/2009 de respingere a contestației reclamantei tribunalul ie-a apreciat ca temeinice și legale pentru următoarele considerente.

Pârâta prin întâmpinare a invocat excepția inadmisibilității acțiunii formulate contra raportului da inspecție considerând că acesta nu este act administrativ.

Instanța a respins excepția invocată având în vedere dispozițiile .irt.18 alin.2 din Legea nr.554/2004 Legea contenciosului administrativ din moment ce instanța de contencios este competentă să se pronunțe și asupra operațiunilor

admini
strativ
e care
au stat
la
baza
emiteri
i
actului
supus
cenzur
ii
jurisdic
ționale
. .
respec
tiv a
raportu
lui de
inspec
ție
fiscală
care a
stat la
baza
emiterii
celor
doua
decizii
nr.xxx/
2009 și
nr.xxx/
2009
atacat
e de
căt
re
reclam
antă.

Cu privire la impozitul suplimentar stabilit prin raportul de inspecție fiscală.

Impozitul suplimentar se compune din suma xxx lei rezultată din aceea ca reclamanta a înregistrat în conturile alte cheltuieli de exploatare și în contul cheltuieli privind sconturile acordate suma de xxx lei reprezentând contravaloarea unor reclamații cantitative și calitative. Deși reclamantei i s-a solicitat să prezinte documente justificative pentru aceste cheltuieli, reclamanta nu a fost în măsură să facă dovada acestora prezentând organelor fiscale doar debit note-uri în care erau înscrise mărfurile pentru care s-au formulat reclamații dar mărfurile nu au fost returnate reclamantei.

Astfel în mod corect organele fiscale nu au luat în considerare documentele debit-note din moment ce acestea nu sunt reglementate de legislația fiscală și contabilă din România și nu conțin elementele obligatorii prevăzute de aceasta, respectiv Legea nr.571/2003, Codul fiscal, Ordinul nr. xxx/2004 privind registrele și formularele financiar-contabile, ordinul nr.xxx/2008 privind documentele financiar-contabile cu atât mai mult cu cât mărfurile nu au fost returnate reclamantei.

Din moment ce reclamanta nu a prezentat documente justificative legale prevăzute de legislația fiscală pentru aceste cheltuieli, organele fiscale în mod corect și legal în baza dispozițiilor art.21 alin.4 din Legea nr.571/2003, Codul fiscal în conformitate cu care cheltuieli nedeductibile sunt acelea care nu au la bază un document justificativ potrivit legii prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, au considerat aceste cheltuieli ca fiind nedeductibile.

Apărarea reclamantei în sensul uzanțelor comerciale comunitare nu poate fi primită din moment ce acestea nu sunt acte normative opozabile organului fiscal, având ca efecte juridice în relațiile comerciale dintre părți între care se stabilesc relații pe bază de egalitate.

În sensul celor de mai sus este și decizia nr. V din 15 ianuarie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin care s-a reținut că în aplicarea dispozițiilor art. 21 alin. 4 lit. f) și art. 145 alin. 8 lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 6 alin. 2 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, taxa pe valoare adăugată nu poate fi dedusă, și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.

Pentru stabilirea sumei de xxx lei ca impozit suplimentar s-a constatat că reclamanta nu are încheiate contracte sau nu poate prezenta situații de lucrări, procese verbale de recepție, studii de fezabilitate sau orice alte documente corespunzătoare pentru suma totală de xxx lei contravaloarea unor servicii de consultanță pentru afaceri, management și marketing, rezultând astfel pentru perioada 2006-2008 suma de mai sus ca impozit suplimentar.

Reclamanta a prezentat la solicitarea organului fiscal pentru justificare sumei arătate mai, multe contracte care însă nu cuprindeau elementele prevăzute de pct.48 din H.G. nr.44/2004 respectiv termenele de execuție, tarife și valoarea totală a contractelor. De asemenea reclamanta trebuia să prezinte documente din care să rezulte în mod concret în ce au constat serviciile prestate,

termenele, tarifele negociate și dacă acestea au fost efectuate în scopul dezvoltării activității societății.

În cursul judecății reclamanta nu a depus la dosar alte înscrisuri din care să rezulte o altă stare de fapt decât cea evidențiată în actele a căror anulare a cerut-o și care a fost avută în vedere de către instanță.

Suma de xxx lei impozit suplimentar a rezultat din înregistrarea de către reclamantă a unor cheltuieli în sumă de xxx lei reprezentând contravaloarea unor cheltuieli la obiectivul xxx închiriat de la S.C. xxx"

S.R.L. însă din cauza unor divergențe între cele două societăți reclamanta nu a desfășurat nici o activitate în acest obiectiv. Că este așa o recunoaște chiar și reclamanta care arată chiar în contestație că nu s-a mai derulat contractul deoarece proprietarul a tergiversat extrem de mult finalizarea lucrărilor fiind silită să găsească altă locație.

Ca atare din moment ce dispozițiile art.21 alin.1 din Legea nr.571/2003, Codul fiscal prevăd în mod imperativ că numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt deductibile în mod corect și prin aplicarea legală a dispozițiilor precitate organele fiscale au considerat ca nedeductibile aceste cheltuieli chiar angajate ale reclamantei.

În ce privește suma de xxx lei reprezentând de asemenea profit suplimentar s-a reținut că reclamanta a înregistrat în conturile de cheltuieli pentru perioada 2006-2008 suma de xxx lei reprezentând contravaloarea unor bilete de avion pentru persoane care nu au calitatea de salariați ai societății reclamante.

Reclamanta a recunoscut că persoana în cauză nu are calitatea de salariat sau administrator fiind de fapt împuternicitul administratorului. Or corect au considerat organele fiscale ca nedeductibile aceste cheltuieli analizate fiind prin prisma dispozițiilor art.21 alin.2 din Codul fiscal în sensul că sunt considerate ca fiind cheltuieli efectuate în scopul realizării de venituri cheltuielile de transport și cazare efectuate de salariați și administratori sau alte persoane similare stabilite prin norme iar Normele metodologice nu prevăd între persoanele asimilate împuterniciții administratorului.

Considerațiile de mai sus se impun și pentru suma de xxx lei reprezentând impozit suplimentar pentru suma de xxx lei reprezentând contravaloarea serviciilor de *cazare* pentru acea persoană, împuternicit al administratorului astfel că aceste aspecte nu se vor mai reitera.

Cu privire la majorările de întârziere la impozitul suplimentar se reține că din moment ce acesta a fost stabilit în mod legal de către organul fiscal, majorările se datorează de către reclamantă ca reprezentând accesorii raportat la debitul principal aceia de impozit suplimentar.

În raportul de inspecție s-a reținut că reclamanta a dedus și taxa pe văicărea adăugată aferenta cheltuielilor considerate de către organele fiscale nedeductibile. Or în aceste condiții din moment ce cu privire la cheltuielile considerate nedeductibile s-a considerat că în mod (egal și temeinic de către organele fiscale că aceste cheltuieli nu sunt deductibile pentru considerațiile de fapt și de drept arătate mai sus atunci și taxa pe valoarea adăugată aferentă cheltuieli nedeductibile este datorată de către reclamantă pentru aceleași considerații care nu vor mai fi reiterate.

Deși a formulat contestație cu privire la decizia nr.244/2009 de nemodificare a bazei de impunere, reclamanta nu a motivat în nici un fel în ce ar consta criticile față de aceasta cu atât mai mult cu cât prin decizia nr.902/2009 contestația reclamantei împotriva acestei decizii s-a respins ca nemotivată.

Or din moment ce reclamanta nu a înțeles să motiveze criticile aduse acesteia instanța nu poate decela din oficiu motive care ar fi apte a conduce la anularea acesteia încât soluția organului fiscal de respingere a contestației împotriva deciziei nr.244/2009 apare ca legală.

Față de considerentele expuse tribunalul a constatat că acțiunea reclamantei este neîntemeiată din moment ce deciziile nr.xxx/2009, nr.xxx/2009, nr.xxx/2009 de respingere a contestației contra celor două decizii cât și raportul de inspecție atacate sunt legale astfel că în baza dispozițiilor art. 18 din Legea nr.554/2004, Legea contenciosului administrativ, fiind respinsă în consecință.

În cauză a declarat recurs reclamanta S.C. xxxx S.R.L., prin administrator judiciar xxxxx S.P.R.L., solciitând modificarea sentinței conform art.304 Cod procedură civilă și admiterea acțiunii.

În motivare recurenta critică sentința pentru netemeinice și nelegalitate arătându-se că prima instanță în privința impozitului suplimentar, a preluat poziția intimitei și a apreciat ca societatea nu ar fi depus documentele justificative pentru aceste cheltuieli întrucât debit note-urile nu ar conține elementele obligatorii prevăzute de lege. În realitate, pentru fiecare sumă înregistrată în contul de Cheltuieli privind sconturile acordate exista documente care au fost prezentate dar nu au fost luate în considerare. Aceste documente sunt cel puțin Debit Note (emise în conformitate cu contractele pe care le au agreate cu partenerii, străini) și conform uzanțelor comerciale comunitare, dar și fotografii sau alte detalii cu privire la aspectele reclamate (ex. cutii lipsa, defecte de coasere, de imprimare de etichetare etc).

Aceste deficiențe calitative sau cantitative se încadrează în parametrii industriali rezonabili fiind chiar sub parametrii întâlniți la alte societăți, astfel că este absolut inacceptabilă orice interpretare în sensul considerării acestor sume ca fiind nedeductibile fiscal. Realitățile producției industriale confirmă existența unui indice de perisaj care este considerat deductibil fiscal, el fiind rezultatul oricărei activități de producție. Instanța nu a arătat însă nare sunt elementele care nu ie conțin aceste documente justificative deși potrivit dispozițiilor legale, trebuia sa o facă. Or, conform dispozițiilor legale, instanța avea obligația de a arăta în cadrul hotărârii motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței precum și motivele pentru care au fost înlăturata cererile părților. motivarea unei hotărâri trebuie să fie clară, precisă, sa nu se rezume la o înșiruire de fapte care nu au legătura cu cauza ci sa se refere la obiectul cererii ne chemare în judecată, fa probele administrate, să fie în concordanță cu acestea, sa răspundă în fapt și în drept la toate pretențiile formulate de părți și să conducă în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv. Or, instanța nu s-a pronunțat asupra cererii reclamantei de efectuare a unei expertize contabile, fapt ce o

Aceeași este și situația serviciilor de consultanță pentru management, marketing, etc. în mod surprinzător, organul fiscal a considerat iar prima instanța

îndreptățeste să solicite admiterea recursului si trimiterea cauzei spre

a preluat poziția intimă fără nicio verificare, cheltuiala nedeductibilă anumite servicii de consultanță pentru management, marketing, etc. deși existau încheiate contracte în formă scrisă, serviciile erau prestate pe baza unor rapoarte de activitate lunare, iar serviciile prestate erau fără dubiu în interesul dezvoltării activității societății și în scopul obținerii de valori taxabile. Din contractele încheiate rezultă obiectul și termenul pentru care au fost încheiate astfel că nu se impunea să mai depun alte înscrisuri, contractele depuse fiind lămuritoare.

Având în vedere cifra de afacere a societății precum și obiectul de activitate al acesteia, conducerea a apreciat ca oportune încheierea acestor contracte și în interesul activității productive. Ne fiind vorba de cheltuieli voluptorii sau care să nu aibă legătura directă cu activitatea de producție, aceste cheltuieli trebuie considerate deductibile fiscal.

Referitor la cheltuielile legate de investițiile la o hală închiriată de la S.C. „xxx” S.R.L. în baza contractului nr. xxx/24.04.2008.

Prima instanță a considerat corect calculată suma de xxx lei ca impozit suplimentar. Organele fiscale au abordat o interpretare extrem de simplistă în raport cu relațiile economice întâlnite în realitate, menționând că în urma divergențelor dintre xxx și xxx, societatea nu a ajuns să desfășoare nicio activitate în spațiul închiriat, astfel cheltuielile nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Această abordare a fost preluată în tocmai, fără nici o cenzură sau apreciere din partea instanței. În realitate, era vorba de un spațiu comercial în construcție de către proprietar (xxx). Concomitent, s-a efectuat și de către reclamantă investiții pentru pregătirea spațiului în vederea amplasării mașinilor *proprie* de producție. Contractul nu a mai ajuns să se deruleze deoarece proprietarul a tergiversat extrem de mult finalizarea lucrărilor astfel că au fost siliți de împrejurări să găsim altă locație. Acest fapt nu duce însă la concluzia că investițiile reclamantei nu au fost făcute în scopul de a obține valori taxabile, chiar dacă acest lucru nu s-a întâmplat. Legea nu consideră nedeductibile; cheltuielile efectuate în scopul de a produce venituri, dacă datorită unei conjuncturi (independente de voința societății) acestea nu mai ajung să producă acele venituri. Se are în vedere scopul în care acestea au fost efectuate și nu rezultatul atins. Tribunalul Arad nu a analizat însă apărarea reclamantei ci se iimitează la a afirma că nu s-a mai derulat contractul și astfel ca societatea nu a mai desfășurat nicio activitate în acel spațiu deși așa cum s-a arătat, ceea ce se urmărește este scopul și nu rezultatul.

Tribunalul Arad a considerat, la fel ca și organele fiscale, ca nedeductibile fiscal cheltuielile legate de transportul și cazarea împuternicitului administratorului (cetățean nerezident) cu motivarea că acesta nu are calitatea de salariat sau administrator al societății controlate.

Se apreciază că și acest raționament este greșit având în vedere faptul că acesta fiind împuternicitul administratorului acționa în numele acestuia (în baza unei procuri speciale de administrare) substituindu-se în drepturi și obligații- se menționează faptul că nu exista cheltuieli decontate cu administratorul societate acesta fiind permanent reprezentat de împuternicitul său care realiza activitatea de direcție și control ai activității societății, în mod neremunerat. În mod greșit, prima instanță și organul de control au asimilat împuternicitul administratorului unui simplu terț care neavând nicio legătura cu societatea, a beneficiat totuși

cazare și transport. Or, această asimilare nu poate și nu trebuie să fie făcută. Pe cale de consecință aceste cheltuieli trebuie considerate deductibile,

în ceea ce privesc majorările la întârzieri, se solicită a se constata că sunt accesorii obligațiilor principale, care dacă nu se datorează este evident că nu sunt producătoare de majorări. În legătură cu accesoriile, se menționează și faptul că potrivit art. 41 din Legea nr.85/2006 mod., prevede în mod expres că ulterior datei deschiderii procedurii nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială numită generic accesorii nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii. Or, societatea reclamantă este în procedura insolvenței din data de 06.01.2010. Examinând recursul reclamantei în raport cu motivele expuse și cu cele

prevăzute de arti-304 Cod procedură civilă, se respinge ca nefondat pentru că:

Așa după cum rezultă din considerentele sentinței la analiza fiecărei categorii de impunere fiscală, Tribunalul Arad a invocat temeiurile de drept și de fapt care au condus la formarea soluției, astfel că este nefondată critica recurentei legată de nemotivarea sentinței.

Astfel, privitor la impozitul pe profit stabilit suplimentar de pârâtă prin actele fiscale atacate, s-a reținut corect aplicarea prevederilor art.21 alin.4 Cod fiscal și ale Ordinului M.F. nr. 1850/2004 și nr.3512/2008 privitor la registrele și formularele financiar - contabile sau documentele financiar contabile care au prevăzut că documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale: denumirea documentului; denumirea/numele și prenumele și, după caz, sediul/adresa persoanei juridice/fizice care întocmește documentul; numărul documentului și data întocmirii acestuia; menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul); conținutul operațiunii economico-financiare și, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia; datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate, după caz; numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz; alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare.

Cum art.21 alin.4 Cod fiscal dispune că nu sunt deductibile: (...) f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au ia bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor, impozitul suplimentar în sumă de xxx lei rezultă din faptul că reclamanta-recurentă a înregistrat în conturile "alte cheltuieli de exploatare" și "cheltuieli privind sconturile acordate" suma de xxx lei reprezentând contravaloarea unor reclamații cantitative și calitative. Deși acesteia i s-a solicitat să prezinte documente justificative pentru aceste cheltuieli reclamanta-recurenta nu a fost în măsură să facă dovada acestora prezentând organelor fiscale doar debit note-uri în care erau înscrise mărfurile pentru care s-au formulat reclamații, iar mărfurile nu au fost returnate reclamantei.

Apărarea reclamantei nu poate fi luată în considerare nici prin raportare la Ordinul nr. 1752/17.XI.2005, modificat, pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, care la art.7.10 privind „venituri și cheltuieli” dispune la pct.1, că, contul de profit și pierdere cuprinde: cifra de afaceri netă, veniturile și cheltuielile exercițiului, grupate după natura lor, precum și rezultatul exercițiului (profit sau pierdere).

(2) Cifra de afaceri netă, în sensul prezentelor reglementări, se calculează prin însumarea veniturilor rezultate, din livrările de bunuri, executările de lucrări și prestările de servicii și alte venituri din exploatare, mai puțin reducerile comerciale acordate clienților” neînregistrând corect în contabilitate cheltuielile cu reclamațiile calitative și cantitative - considerate reduceri comerciale - la furnizor aceste reduceri reprezentând cheltuieli ale perioadei, evidențiate în contul 667 „Cheltuieli privind sconturile acordate”, în condițiile în care mărfurile nu au fost returnate furnizorului S.C. xxx S.R.L așa cum rezultă din Nota explicativă luată d-lui. xxx.

Apărarea reclamantei-recurente, în sensul uzanțelor comerciale comunitare, nu poate fi primită din moment ce acestea nu sunt acte normative opozabile organului fiscal, având efecte juridice în relațiile comerciale dintre părțile între care se stabilesc relații pe bază de egalitate, aspect reținut în mod corect de către prima instanță. Formularul „Nota de debit - credit ca document justificativ care putea fi utilizat în relațiile cu partenerii străini, ținând astfel locul facturii externe denumită „invoice”, dacă îndeplinea condițiile pentru a fi recunoscut ca document justificativ.

Potrivit art.155 alin.5 Cod fiscal, factura fiscală trebuie să cuprindă în mod obligatoriu următoarele informații:

- a)- numărul de ordine, în baza uneia sau mai multor serii, care identifică factura în mod unic;
- b)- data emiterii facturii;
- c)- denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art.153, după caz, ale persoanei impozabile care emite factura;
- d) - denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art.153, ale reprezentantului fiscal, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu este stabilit în România și și-a desemnat un reprezentant fiscal, dacă acesta din urmă este persoana obligată la piața taxei;
- a) - denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art.153, ale cumpărătorului de bunuri sau servicii, după caz;
- f) - numele și adresa cumpărătorului, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA, în cazul în care cumpărătorul este înregistrat, conform art.153, precum și adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile, în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 143 alin.2 lit. d);
- g) - denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art.153, ale reprezentantului fiscal, în cazul în care cealaltă parte contractantă nu este stabilită în România și și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, în cazul în care reprezentantul fiscal este persoană obligată la plata taxei;
- h) — codul de înregistrare în scopuri de TVA furnizat de client prestatorului, pentru serviciile prevăzute la art. 133 alin.2 lit. c) - f), lit. h) pct.2 și lit. i);

i)
- codul de înregistrare în scopuri de TVA cu care se identifică cumpărătorul în celălalt stat membru, în cazul operațiunii prevăzute la art. 143 alin. 2 lit. a);
j)
- codul de înregistrare în scopuri de TVA cu care furnizorul s-a identificat în alt stat membru și sub care a efectuat achiziția intracomunitară în România, precum și codul de înregistrare în

scopuri de TVA, prevăzut la art.153 sau 153^{A1}, al cumpărătorului, în cazul aplicării art.126 alin.4 lit. b);

k) - denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la art.125^{A1} aiin.3 în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

i) - data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, cu excepția cazului în care factura este emisă înainte de data livrării/prestării sau încasării avansului;

m) - baza de impozitare a bunurilor și serviciilor, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț;

n) indicarea, în funcție de cotele taxei, a taxei colectate și a sumei totale a taxei colectate, exprimate în lei, sau a următoarelor mențiuni:

1.- în cazul în care nu se datorează taxa, o mențiune referitoare la prevederile aplicabile din prezentul titlu sau din Directiva 112 ori mențiunile

«scutit cu drept de deducere», «scutit fără drept de deducere», «neimpozabilă în România» sau, după caz, «neinclus în baza de impozitare»;

2.- în cazul în care taxa se datorează de beneficiar în condițiile art. 150 aiin. (1) iit. b) - d) și g), o mențiune la prevederile prezentului titlu sau ale

Directivei 112 ori mențiunea «taxare inversă» pentru operațiunile prevăzute la art. 160;

3.- în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, trimiterea la art. 152^{A1} ori la art. 306 din Directiva 112 sau orice altă trimitere

care să indice faptul că a fost aplicat regimul special;

4.- dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, trimiterea la art. 152^{A2} sau

la art. 313, 326 ori 333 din Directiva 112 sau orice altă trimitere care să indice faptul că a fost aplicat unul dintre regimurile respective;

o) - o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi sau documente pentru aceeași operațiune;

p) - orice altă mențiune cerută de acest titlu."

în privința impozitului suplimentar în cuantum de xxx lei, bine a fost respinsă cererea recurentei pentru ca aceasta nu a prezentat contracte, situații de lucrări, procese verbale de recepție, studii de fezabilitate sau orice alte documente corespunzătoare pentru suma totală de xxx lei, contravaloarea unor servicii de consultanță pentru afaceri, management și marketing.

Art.21 alin.4 lit. m) Cod fiscal dispune că nu sunt deductibile fiscal cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul activităților desfășurate și pentru care nu sunt încheiate contracte.

Contractele prezentate de reclamantă nu au conținut termenele de execuție, tarifele și valoarea totală a acestuia, contrar prevederilor pct.48 din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea normelor de aplicare ale Codului fiscal care

dispune că pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

-serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract care să cuprindă date referitoare la prestatori, termene de execuție,

precizarea serviciilor prestate, precum și tarifele percepute, respectiv valoarea

totală a contractului, iar defalcarea cheltuielilor de aceasta natura să se facă pe

întreaga durata de desfășurare a contractului sau pe durata realizării obiectului

contractului: prestarea efectivă a serviciilor se justifică prin: situații de lucrări,

procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piața sau

orice alte materiale corespunzătoare:

-contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.

Nu intră sub incidența condiției privitoare la încheierea contractelor de prestări de servicii, prevăzută la art. 21 alin. (4) lit. m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, serviciile cu caracter ocazional prestate de persoane fizice autorizate și de persoane juridice, cum sunt: cele de întreținere și reparare a activelor, serviciile poștale, serviciile de comunicații și de multiplicare, parcare, transport și altele asemenea."

De asemenea, aceasta trebuia să prezinte documente din care să rezulte în mod concret în ce au constat serviciile prestate, termenele, tarifele negociate și dacă acestea au fost efectuate în scopul dezvoltării activității societății.

Suma de xxx lei reprezentând impozit suplimentar a rezultat din înregistrarea de către reclamanta-recurentă a unor cheltuieli în sumă de xxx lei reprezentând contravaloarea unor cheltuieli la obiectivul xxx, închiriată de la S.C. xxx S.R.L., însă din cauza unor divergențe între cele două societăți, reclamanta-recurentă nu a desfășurat nici o activitate în acest obiectiv.

Cum însăși recurenta a recunoscut că respectivul contract nu s-a derulat pentru că proprietarul construcției a tergiversat finalizarea lucrărilor, astfel că a fost obligată să-și găsească un nou spațiu, este evident că respectivele cheltuieli nu au fost destinate realizării de venituri, nefiind îndeplinite astfel prevederile art.21 alin.1 Cod fiscal.

În privința impozitului pe profit suplimentar calculat la suma de xxx lei, pentru că recurenta a înregistrat în conturile de cheltuieli pentru perioada 2006-2008 suma de xxx lei reprezentând contravaloarea unor bilete de avion centru persoane care nu au calitatea de salariați ai societății reclamante, însăși recurenta a recunoscut că beneficiara cheltuielilor nu a avut calitatea de salariat sau *administrator* al societății astfel că bine s-a respins și această cerere pentru nerespectarea prevederilor art.21 alin.2 lit. e) Cod fiscal raportat la pct.27 din H.G. nr.44/2004 care prevede că, calitatea de administrator rezultă din actul constitutiv ai contribuabilului sau contractul de administrare/mandat. În sensul art. 21 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, persoanele fizice asimilate salariaților *cuprind*

a) - directorii care își desfășoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii;

b) - persoanele fizice rezidente și/sau nerezidente detașate, potrivit legii, în situații care contribuabilul suportă drepturile legale cuvenite acestora.

Concluzia se impune și pentru suma de xxx lei reprezentând impozit suplimentar aferent sumei de xxx lei reprezentând contravaloarea serviciilor de cazare pentru acea persoană, împuternicit al administratorului.

Este nefondată și critica legată de calculul majorărilor de întârziere, în raport cu prevederile art.41- din Legea nr.85/2006, pentru că procedura insolvenței s-a declanșat față de recurentă la data de 6.1.2010, cum însăși aceasta menționează în recurs, în timp ce majorările de întârziere au fost calculate prin deciziile fiscale atacate, cu nr.xxx/2009 și nr.xxx/2009, pentru perioade anterioare datei de 6.1.2010, așa cum rezultă din conținutul acestor decizii sau ale raportului de inspecție fiscală încheiat de pârâtă.

În consecință, pentru motivele expuse recursul reclamantei se respinge ca nefondat conform art.312 alin. 1 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta S.C. xxx S.R.L., prin administrator judiciar xxx S.P.R.L., împotriva sentinței civile nr.xxx/6.XII.2010 pronunțată în dosar nr.xxx/2010 al Tribunalului Arad.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședința publică din 13.IX.2011.

